

FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX DIN PESCARA ȘI PROVINCIA PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

Pericopa Apostolică la Duminica a XVIII-a după Rusalii

Aceasta însă zic: Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va și secera, iar cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va și secera. Fiecare să dea cum socotește cu inima sa, nu cu părere de rău, sau de silă, căci Dumnezeu iubește pe cel care dă cu voie bună. Și Dumnezeu poate să înmulțească tot harul la voi, ca, având totdeauna toată îndestularea în toate, să prisosiți spre tot lucrul bun, Precum este scris: "Împărțit-a, dat-a săracilor; dreptatea Lui rămâne în veac". Iar Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine spre mâncare, vă va da și va înmulți sămânța voastră și va face să crească roadele dreptății voastre, Ca întru toate să vă îmbogățiți, spre toată dărnicia care aduce prin noi mulțumire lui Dumnezeu. **II Corinteni IX, 6-11**

Evangelhia la Duminica a XVIII-a după Rusalii

Pe când mulțimea Îl îmbulzea, ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu, și El ședea lângă lacul Ghenizaret, A văzut două corăbii oprite lângă țărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele. Și urcându-Se într-una din corăbii care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la uscat. Și șezând în corabie, învăța, din ea, mulțimile. Iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: Mână la adânc, și lăsați în jos mrejele voastre, ca să pescuiți. Și, răspunzând, Simon a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele. Și făcând ei aceasta, au prins mulțime mare de pește, că li se rupeau mrejele. **Luca V, 1-11**

Despre pescuirea minunată

Orice muncă trebuie să aibă la temelie învățătura Mântuitorului Hristos, îndemnul și chemarea Lui de a arunca mrejele, nu alte îndemnuri. Această învățătură ne stă la îndemână oricând și oriunde.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne înfățișează din nou întâmplarea cu alegerea celor dintâi Apostoli ai Domnului: Petru (numit mai înainte Simon) și Andrei,

fiii lui Iona, Iacob și Ioan, fiii lui Zevedeu. Ei au fost cei dintâi chemați la slujba apostoliei. Spre miezul nopții, două corăbii de pescari brăzdau apa. Una era a lui Simon Petru, alta a lui Iacob și Ioan, fiii lui Zevedeu, toți pescari din Betsaida, având fiecare însoțitorii trebuitori, pentru un pescuit bogat. Peștele se prinde mai ușor în nopțile liniștite, și de aceea acești vestiți pescari din Galileea foloseau prilejul pentru a face o treabă cu spor. Dar truda le-a fost zadarnică. Toată noaptea au vâslit în sus și în jos, pentru a găsi un loc cu noroc pentru mreje, fără, însă, să prindă ceva. Când zorile s-au ivit din depărtări și soarele s-a arătat la răsărit, ei s-au retras la țărm, îngândurați și necăjiți, că o noapte așa de prielnică le-a fost fără folos. Ea fusese în adevăr așa, dar nu în zadar, ci pentru a prilejui un folos mult mai mare și mai general, care avea să fie nu numai al celor două familii de pescari, ci al omenirii întregi. Căci iată ce se petrece mai departe: Pe când pescarii își spălau mrejele și se pregăteau să plece, ei văd la țărm mulțime mare de popor îmbulzindu-se să asculte pe cineva care îi vorbea. Era Iisus, despre ale cărui învățături se dusesse vestea în tot ținutul Galileei. Văzând pe pescari, Domnul Iisus lasă mulțimea și vine în corabia lui Petru, pe care îl roagă s-o depărteze puțin de la mal; iar fiindcă mulțimea veni și ea spre corabie, Iisus își urmă predica. Când a terminat, mulțimea a rămas îngândurată de cele ce auzise, iar Iisus rugă pe Petru să depărteze corabia mai în larg și să arunce mrejele în mare, pentru a încerca din nou să pescuiască. Mirat de acest îndemn la o trudă care i se părea zadarnică, Petru zice: "Toată noaptea ne-am ostenit și nu am prins nimic, deși timpul și apa au fost prielnice. Totuși, după cuvântul Tău, voi arunca mreja". Abia trecuseră câteva momente și mrejele începură să se miște și să se afunde. Era semn că peștele intra în plasă. Mai așteptară puțin, dar mrejele deveniseră atât de grele, încât amenințau să se rupă.

Făcură semn la cei din a doua corabie, să le vină în ajutor. Aceștia, mirați, vin în grabă, trag împreună mrejele, le răstoarnă în corabie, care de asemenea se umple și constată, cu mirare, că amândouă corăbiile stau gata să se scufunde din cauza greutateii și mulțimii peștilor. Toți rămân uimiți de această întâmplare. Atâta pește prins în câteva clipe, când o noapte întregă pescarii nu izbutiseră să prindă nimic. Petru, care era un suflet simțitor, în fața acestei întâmplări minunate, mai uimit decât toți ceilalți, a căzut în genunchi și a zis, plin de frică și de mirare: "Teși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos. Ce putere înfățișezi înaintea noastră, dacă faci să se întâmple asemenea lucruri care trec închipuirea și puterile noastre pământești?" Senin, blând și

îngăduitor, Iisus se apropie de Petru și îi zice: “Nu te teme! De acum vei fi pescar de oameni!” Iată ce putere are cuvântul lui Iisus! Oamenii își lasă toate ale lor, familia, meseria, locul lor drag și-L urmează. Din pescuitori de pește devin pescuitori de oameni, devin apostoli, trimișii lui Iisus în lume, vestitorii Sfintei Evanghelii, solii Împărăției lui Dumnezeu către oameni, “fiii împărăției”. Printr-un singur cuvânt și printr-o singură privire, viitorii apostoli sunt aduși la picioarele lui Iisus. Prezența lui Iisus și chemarea Sa au făcut ca acești pescari să dea un răspuns imediat la chemarea Mântuitorului, ceea ce constituie în istoria omenirii unul dintre cele mai mari evenimente. Căci cu aceleași cuvinte: “Veniți după Mine” și cu o simplă privire sunt chemați în slujba apostoliei Filip din Betsaida, Natanail cel fără vicleșug, Matei vameșul și tot restul cetei apostolice. Cea mai mare parte sunt pescari, numai unul vameș, oameni simpli, umili, suflete curate ca natura în mijlocul căreia își câștigau existența, minți nealterate de cultura rabinică și de învățătura fariseică, firi deschise, capabile de credință și devotament, de renunțări și sacrificii. De ce Domnul nostru Iisus nu-și găsește ucenici printre alți oameni: preoții legii vechi, fariseii cei învățați, oamenii cei bogați, dregătorii cei mai respectați din toată lumea? Iată că rânduiala lui Dumnezeu este alta decât cea a firii noastre. Alege apostoli dintre oameni săraci, pescari și oameni simpli, pentru ca oricine să-și dea seama că de la Dumnezeu s-a făcut aceasta. “Dumnezeu și-a ales pe cele nebăgate în seamă, ca să dea jos pe cele ce sunt, așa că nici un trup să nu se laude în fața Lui” (I Cor. 1, 27). Acești oameni cinstiți și curați la inimă așteptau cu nerăbdare pe Mesia și erau gata să jertfească totul numai ca să-L urmeze. Pentru aceasta ochii Domnului se opresc asupra lor, chiar dacă mintea lor nu va putea înțelege totdeauna pe Învățătorul lor, chiar dacă uneori se vor îndoii de El și vor șovăi și poate nu-i vor putea pricepe toate învățăturile și pildele, iar la urmă, în momentele grele îl vor părăsi. Toate le vor fi iertate pentru inima lor curată și râvna cu care au răspuns la chemarea Lui dintâi. Cum și-au îndeplinit apostolii chemarea lor și prin ce putere? Fără puterea dumnezeiască ce li s-a dat și fără harul Sfântului Duh ce s-a coborât în ziua Cincizecimii, ucenicii Domnului n-ar fi putut face ceea ce au făcut și n-ar fi jucat nici un rol. Ar fi rămas și ar fi continuat să ducă mai departe viața lor de pescari și de oameni simpli, neștiută de nimeni. Dar Iisus i-a smuls din mulțimea necunoscută, din viața obișnuită, dându-le o misiune sfântă. Cuvântul Evangheliei se răspândește prin ei cu uimitoare repeziciune. “În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii, cuvintele lor”. Când apostolii porniră în lume ca să vestească cuvântul lui Hristos, lumea era idolatră; într-un timp istoric scurt, marea majoritate a lumii renunțase la închinare la idoli, pentru a îmbrățișa Evanghelia Domnului. Crucea Domnului, obiect de ocară și rușine, devine mijloc de mântuire, obiect de închinare și iubire. Roma însăși, stăpâna lumii, intră în mrejele învățăturii lui Iisus, așa încât, după cuvântul lui Tertulian, “creștinii sunt pretutindeni, ocupând cetățile, câmpiile,

palatele, senatul și forul, lăsând păgânilor numai templele goale”.

Trimițându-și ucenicii la propovăduire, Iisus nu le făgăduiește bunăstare, ranguri, mărire și slavă, ci dimpotrivă, le-a spus că în lume necazuri vor avea, că vor fi batjocoriți și urâți. Totuși, opera lor este măreață și trainică pentru întemeierea Bisericii și răspândirea creștinismului. Transformarea pescarilor din Galileea în apostoli neînfricați s-a făcut cu puterea lui Iisus, Fiul lui Dumnezeu. În propovăduirea lor, nimic nu i-a înfricoșat, căci, după învățătura Sf. Apostol Pavel, nici foamea, nici setea, nici lungimea timpului, nici trufia celor bogați, nici persecuțiile celor puternici, nici moartea, nimic nu i-a înspăimântat. Istoria creștinismului ne spune că prin învățătura lui Iisus, propovăduită de apostoli și urmașii lor s-a regenerat lumea păgână. Iubirea de oameni a dat libertate robilor. Spitale și aziluri binefăcătoare au apărut în curând alături de ruinele amfiteatrelor stropite cu sânge omenesc.

Dar întâmplarea aceasta are și un alt tâlc adânc. Ea nu este numai semnul biruințelor pe care, mai târziu, ucenicii Domnului le vor avea între oameni, răspândind învățătura Sa, ci și încredințarea că această omenire, în întregul ei, ca și fiecare din noi, în parte, nu putem realiza nimic trăitor, în afara învățăturii Lui, în afara legilor statornicite de El. Toate strădaniile noastre, în afara cuvântului Lui sunt zadarnice, ca și truda pescarilor din Evanghelia de astăzi. “Toată noaptea ostenindu-ne, n-am prins nimic...” este munca lipsită de harul lui Dumnezeu; “dar după cuvântul Tău voi arunca mrejele...” este munca sfințită prin har, munca aducătoare de rod bogat și satisfacție materială și spirituală. Programul ideal al vieții omenești se cuprinde în două cuvinte scurte: roagă-te și muncește. Starea lumii de azi, cu înfățișarea și realitățile ei, este dovada zădărniceii omenești, când faptele sunt în afara cuvântului lui Iisus. Frământările sociale și politice, crizele spirituale, murmurele de nemulțumire nu sunt altceva decât ecoul unei vieți în afara lui Hristos, rezultatul firesc la care au ajuns mințile fără cuget creștin, care umblă după alte legi decât ale lui Iisus.

Ceea ce au făcut Petru și tovarășii lui, după ce s-au ostenit o noapte întregă în zadar, să facem și noi. Între munca lor fără folos, făcută noaptea pe lacul Ghenizaretului, și “Cuvântul” lui Iisus, ei au prețuit mai mult pe acesta din urmă și astfel au reușit. Tot așa să facem și noi. Orice muncă trebuie să aibă la temelie învățătura Mântuitorului Hristos, îndemnul și chemarea Lui de a arunca mrejele, nu alte îndemnuri. Această învățătură ne stă la îndemână oricând și oriunde. Trebuie să ascultăm chemarea lui Iisus și vom înțelege adevăratul rost al vieții spirituale creștinești. Sf. Apostol Pavel ne spune și ne îndeamnă: “Ori de mâncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre mărirea lui Dumnezeu le faceți” (I Cor. 10, 31). Deci viața noastră de creștini să fie, în toate înfăptuirile ei, o împlinire a poruncilor lui Dumnezeu, o năzuință puternică de a ne potrivi viața cu

voia Lui și vom ajunge la împlinirea năzuințelor noastre sfinte, după înaltele chemări ale Domnului Iisus prin apostolii Săi. Ascultând și înfăptuind chemarea Domnului Iisus, vom fi ucenicii și vestitorii voilor Sale, ca oameni noi, lucrători cinstiți, hotărâți și încrezători în puterea Domnului, care umple mrejele celor ce urmează poruncile Lui. Amin. **Preot Ion Cârciuleanu** *Sursa: www.doxologia.ro*

Părintele Iustin: Despre vremurile în care trăim

Este o luptă împotriva sufletului în vremurile acestea.

Ce ne puteți spune despre vremurile grele prin care vom trece și noi?

Ei, prin ce-am trecut noi, dar prin ce-o să treceți voi! Acele vremuri deja le-ați început. Spre deosebire de alte vremuri, va îngădui Dumnezeu vrăjmașului să se atingă și de suflet; va fi mai mult o prigoană psihologică și nu vă veți putea ascunde nici în crăpăturile pământului. Nu este ușor, sunt vremuri foarte grele. De exemplu, pe vremea marilor trăitori din Pustia Tebaidei, acolo nici miliția nu intră, nici control de stat, nici finanța nu intră, nici un control care să-i tulbure pe călugări. Erau de sine stătători și atât de liberi, încât ei într-adevăr puteau să-și ducă așa, cu toată dragostea, nevoița lor. Însă, la ora aceasta, trebuie să lupti, și cu cel văzut, și cu cel nevăzut; să lupti cu tine, să lupti cu lumea, să lupti și cu dracul. Diavolul – faci cruce - se mai depărtează, măi. Aștia văzuți nu se depărtează, ba te asaltează și-ți mai pun în cărcă și altele; și toate se răsfrâng asupra ta. De aceea credincioșii aceștia, de pildă, care vin din toată lumea înspre mănăstiri, sunt iarăși un semn că toată lumea trăiește în clocotul ăsta, în cazanul ăsta de fierbere de la un rău la altul. Iar călugărul, de bine, de rău trebuie să stea acolo, în fața lor, să dea un sfat, o relație, să le citești o rugăciune și să plece măcar cătuși de puțin alții de cum au intrat. Monahul trebuie să fie prezent și să răspundă la toate aceste nevoi ale creștinului. Altădată nimeni nu-l deranja pe sfântul, pe cuviosul. Păi, câte pomelnice aveam noi acum 70-80 de ani la mănăstirea Durău sau la Secu? Te duceai la proscomidie, începeai slujba, tu, ca preot, înainte cu o oră, sunai la intrare în tochița metalică, toată lumea știa că a intrat părintele la biserică. Paraclisierul deja era venit. Care este rânduiala paraclisierului? Intră în biserică, se închină, ia blagoslovenie de la strana arhierescă, se duce și se închină pe la icoane, la Maica Domnului, la Mântuitorul Hristos, intră în sfântul altar, face trei metanii la intrare, trei metanii la proscomidie și cu frică de Dumnezeu începe să aprindă lumânările, cele două lumânări de pe sfânta masă, candelile. Era o scară cu trei trepte. Se urca părintele de canon săracul, sufla din greu, dar el voia să aprindă candelile în fiecare miez

de noapte, să fie primul acolo când venea preotul slujitor. După aceea venea la stareț, lua blagoslovenie de toacă și de clopot și Părintele stareț de atunci nu dormea, era treaz, la apel, era în pravilă. Acuma are o mașină cu opt locuri, cu bagaj în spate și-ntr-o dimineață se duce după sticle, a doua zi are nevoie de mătură, apoi de coada măturii și tot se plimbă și tot se plimbă, mai merge la o conferință, pe la examene și printr-alte părți, numai la biserică și la utrenie nu-i. Și paraclisierul n-are unde să se mai ducă, toacă săracul cu 25 de blagoslovenii de la... bec. Terminăm de pomenit înainte ca să vină preoții, dar acum sunt câte 3-4 mape de pomelnice numai într-o zi. De asemenea, ca să revin, nu erau atâtea nevoi și atâtea boli. Acum s-au înmulțit bolile psihice, organice, demonizările. Apoi nu erau atâtea construcții, atâtea vite, atâtea lume. Pe lângă acestea mai sunt și ispitele supratehnicii, sistemele acestea extraordinar de ascuțite care pătrund până în a-ți cunoaște și gândul. Și, când ți-a prins gândirea, aici este și partea sufletească. Iar când a intrat pe firul acesta Satana, nu mai este deloc ușor. Este o luptă împotriva sufletului. Acum nu vezi ce fac? Dacă vrei să ai un serviciu mai bun, trebuie să te înscrii în loja masonică, să te lepezi de Hristos. Și, iată, acestea toate sunt încercări și ispite și greutăți care ne fură de la adevăratele țeluri ale trăirii noastre. Acestea aduc la zero, zero, viața duhovnicească. *(Extras din revista Glasul Monahilor, Anul II - Nr. 7 (9) - Iulie 2004)*

Despre apocalipsă și sfârșitul lumii

Întrebare: Părinte Petru, cum trebuie să interpretăm profețiile apocaliptice făcute în ultima vreme și cum putem evita apocalipsa? Ce crede Biserica despre sfârșitul lumii?

Întrebarea este de o permanentă actualitate, nu doar una de moment, dar trădează o necunoaștere a noțiunilor și a învățăturii creștine despre sfârșitul lumii. Voi încerca să dau un răspuns câte de cât sistematic, care sper să-i lămurească pe cât mai mulți.

1. Cuvântul „apocalipsă” înseamnă (din limba greacă) revelație, descoperire și nu trebuie înțeles nicidecum ca un sfârșit al lumii. „A evita apocalipsa” înseamnă a evita o descoperire de la Dumnezeu sau chiar a lui Dumnezeu Însuși, și cred că nu la asta v-ați referit, pentru că noi nu fugim de descoperirile divine, ci le așteptăm și ne rugăm să le primim în chip nemincinos. În altă ordine de idei, este adevărat că noțiunea de „apocalipsă” este redusă adeseori la descoperirile profetice despre sfârșitul lumii date de Dumnezeu Sfântului Ioan Teologul, pe care acesta le-a scris în cartea numită „Apocalipsă” chiar dacă numai o mică parte a acestei cărți biblice se referă la sfârșitul lumii, iar restul textului exprimă în simboluri și metafore viața morală și liturgică a Bisericii din primul secol creștin. Este deci o greșală fundamentală să

identifici apocalipsa cu sfârșitul lumii, chiar dacă mass-media și industria cinematografică o face cu nonșalanță și cu spirit manipulator.

2. Biblia și învățătura Bisericii face deosebire între semnele vremurilor de apoi, numite impropriu „sfârșitul lumii”, și a doua venire a Mântuitorului Hristos (parusia – gr.). Cu toate acestea, manipulatorii pseudo-religioși și pseudo-științifici vorbesc despre sfârșitul lumii ca despre o dispariție a omenirii ca urmare a unor cataclisme naturale (cutremure, tsunami, inundații de proporții etc.), dar despre toate acestea Biblia spune că sunt doar semne ale apropierii sfârșitului, dar nu sfârșitul propriu-zis. Semnele de care vorbește Biblia și Sfinții Părinți sunt menite să ne avertizeze și să ne țină în starea de veghe, mai ales că ele pot însemna sfârșitul subit al unora dintre noi sau chiar al unor comunități mai mici sau mai mari. Dar înainte de sfârșitul definitiv al lumii, conform Apocalipsei, va fi o perioadă de trei ani și jumătate de stăpânire a lui Antihrist și abia după aceea va avea loc sfârșitul lumii, care se va realiza prin venirea Mântuitorului și Judecata de Apoi (cf. Matei 24 și textele paralele). Însuși Dumnezeu a promis că nu va mai pierde pământul cu potop de apă (Facere 9:8-17), iar cei care speculează în continuare cu astfel de idei (cum sunt regizorii filmului „Apocalipsa 2012”, de exemplu) sunt, de fapt, defăimători ai Cuvântului lui Dumnezeu.

3. A doua venire a Mântuitorului va marca sfârșitul definitiv al acestei lumi, de care absolut nimeni nu va putea scăpa. Pe de altă parte, parusia va însemna sfârșitul răului și intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. Iată de ce creștinii adevărați ar trebui să fie permanent pregătiți și să aștepte cu bucurie acest sfârșit al lumii, dar nu să caute modalități lumești de a evita sau de a amâna venirea Domnului. Însuși Mântuitorul Hristos ne-a învățat să ne rugăm „[să] vie Împărăția Ta” (Matei 6:10), iar noi spunem zilnic aceste cuvinte în rugăciunea „Tatăl nostru”, fără să mai înțelegem sensul lor real: acela de a dori sfârșitul acestei lumi și intrarea în veșnica Împărăție a lui Dumnezeu. Și Apocalipsa se încheie cu cuvintele „Vino, Doamne Iisuse!” (cap. 22:20), iar această chemare și așteptare plină de nădejde a devenit un adevăr de credință general, mărturisit prin cuvintele: „Cred... în Iisus Hristos... care S-a înălțat la ceruri și iarăși va să vină cu slavă să judece viii și morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit”, încheind Crezul cu cuvintele: „aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie. Amin”. Prin urmare, cine crede altfel despre sfârșitul lumii, nu este în acord cu învățătura Bisericii și nici măcar cu cuvintele pe care le rostește în rugăciuni.

4. Chiar dacă unele „semne apocaliptice” par a se împlini mai mult ca altă dată, nouă nu ne este dat să cunoaștem timpul parusiei sau alte etape premergătoare, pentru că Dumnezeu vrea ca să noi să fim într-o permanentă vigilență („privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului” – Matei 25:13). Orice speculație sau încercare de a ghici sau prezice sfârșitul lumii și venirea Domnului, despre care „nici îngerii din

cer nu știu când va fi” (cf. Matei 24:36), este o minciună care nici nu trebuie luată în seamă, pentru că este de la diavol. Adventiștii, Martorii lui Iehova și multe alte secte sau mișcări religioase, au prezis deja de mai multe ori sfârșitul lumii, dar acesta nu a avut loc și nici nu poate avea loc în viitorul foarte apropiat. De ce? Pentru că mai multe profeții biblice încă nu s-au îndeplinit, iar Cuvântul lui Dumnezeu nu este mincinos; deci ele trebuie să se îndeplinească. Acestea însă nu trebuie să ne lase indiferenți, pentru că este mult mai corect și mai util să ne gândim și să ne pregătim pentru sfârșitul (moartea) fiecăruia dintre noi, care poate surveni oricând, iar odată cu moartea, așteptarea sfârșitului lumii este o așteptare a învierii de obște. La a doua venire a Domnului cei adormiți vor învia, iar cei pe care îi va prinde parusia în viață se vor transfigura (cf. I Corinteni 15:51-52) și așa vor fi judecați și unii și alții fără deosebire. Creștinismul este bazat pe aceste învățături și fără ele nu există creștinism.

5. Tot la această întrebare ar trebui să vorbim și despre politica de globalizare și îndosariere a persoanelor, care reprezintă niște pași pregătitori foarte concreți pentru venirea lui Antihrist. Pe adevărații creștini însă, acestea nu trebuie să-i sperie, pentru că primirea unui cod numeric personal sau luarea unui pașaport cu cip nu pot reprezenta o lepădare de Dumnezeu, dar sunt, fără îndoială, o aprofundare a dependenței noastre de „sistem”, până la imposibilitatea de a trăi în afara lui. La moment, anume acest substrat trebuie avut în vedere și nu formalitatea de a lua sau nu un act, care oricând poate fi aruncat. Deci, dacă e să fim realiști, nu putem nega implicația socio-economică a introducerii actelor biometrice sau alte măsuri de genul acesta, dar nu avem nicio dovadă că ele ar însemna acum o lepădare de Dumnezeu. În scurt timp însă (poate 20-30 de ani, dar nimeni nu poate ști asta), facilitățile pe care le acordă „sistemul” (asigurare medicală, studii, posibilități de vânzare-cumpărare, libera circulație etc.) vor deveni atât de „firești și indispensabile”, încât vom fi tentați să le acceptăm chiar dacă va trebui să alegem între ele și Dumnezeu. Și ni se va cere să facem această alegere! Formal ea va fi una liberă, dar de fapt, va fi una cât se poate de condiționată, mai ales pentru cei cu familii. Atunci va fi pecetluirea și domnia lui Antihrist, despre care vorbește Apocalipsa. Ea nu va fi foarte lungă (trei ani și jumătate), dar necruțătoare pentru cei care vor dori să rămână cu Hristos care, la venirea Sa, îi va răsplăti pe fiecare pentru cele făcute în viață: bune sau rele. *Ierom. Petru Pruteanu*

Cum se cuvine a sta în Biserică

La adunările voastre lumești stați liniștiți și nici o gâlceava, nici vorbă, nici strigare nu se face între voi. Iar aici, unde Dumnezeu din cer vorbește sfinte și înfricoșătoare lucruri,

cei ce voiți să vorbiți deșertăciuni vă aflați ca la o petrecere.

Ce poate fi mai înfricoșător decât aceste lucruri. Că Biserica este cer și că mai înainte și casele erau biserici, iar acum Biserica este mai defăimată chiar decât o casă. Că într-o casă este rânduială și fiecare își face slujba lui, iar în biserică este mare tulburare și neîncetată frământare de lume, ca într-un târg. Și doar știți că biserica nu este loc de petrecere, ci loc sfânt și îngeresc, este Împărăția lui Dumnezeu și însuși cerul. Adu-ți aminte de Sfânta Masa aceasta, pentru ce pricină este pusă și Cine se află pe ea. Știu că cel nebotezat nu cunoaște această taină, dar tu știi ce să înțelegi când auzi pe Proorocul zicând: „Așa zice Domnul, depărtați-vă de la pământ și vă suiți la cer”. Că Biserica cer se numește. Adu-ți aminte al cui Nume se cinstește în Biserică! Iar acum voi faceți în biserică mai mult răs decât în târg. Că la adunările voastre lumești stați liniștiți și nici o gâlceava, nici vorbă, nici strigare nu se face între voi. Iar aici, unde Dumnezeu din cer vorbește sfinte și înfricoșătoare lucruri, cei ce voiți să vorbiți deșertăciuni vă aflați ca la o petrecere. Au doară nu aveți case? De Biserica lui Dumnezeu nu țineți seama și vorbiți și cu cei ce voiesc să tacă. De vorbiți de ale voastre treburi nu vă opresc, dar vorbiți acasă la voi, la masă, la baie și la târg. Dar la biserică este loc al petrecerii cerești, loc de rugăciune și de învățătură, loc de mântuire. Iar voi faceți din biserică iarmaroc, prăvălie a schimbătorilor de bani, loc de împodobire a femeilor, unde ne umplem ochii de desfrânare, loc de vânzare și cumpărare, loc unde se pun la cale casele, oastea, judecățile; toate la biserică le poți vedea.

Noi, în toate zilele, ne întrebăm și ne îngrijim, că doar veți câștiga ceva de folos la biserică și așa să vă duceți acasă, iar voi mai vărtos spre sminteală și spre păcate vă adunați, în loc să vă curățiți de ele. Deci roagă-te ca să înțelegi, iar mai vărtos se cade a tăcea, ca liniștea și tăcerea ta primindu-o, Dumnezeu să te facă pe tine înțelept. Iar dacă nu poți să taci, ieși din biserică, să nu fii altora spre sminteală. Un singur glas se cade să fie în biserică; precum suntem un singur trup al lui Hristos, așa și o singură lucrare este Sfânta Biserică, adică să stăm cu frică, să ascultăm, să luăm aminte și să ne rugăm. Că și episcopul tăcând, stă și slujitorii una cântă, iar noi toți răspundem într-un singur glas.

Deci să nu lăsăm adevărul alergând după umbre și năluci. Slobozi să ne facem de lucrurile vrăjmașului și de răutățile ce se fac între noi. Să deprindem, în loc de lăcomie, milostenia, iar în loc de ură, iubirea de oameni. Și așa făcând, ne vom îndulci de bunătățile cele de acum și de cele ce vor să fie prin Iisus Hristos, Domnul nostru, a Căruia este slava în veci! Amin.

(Sfântul Ioan Gură de Aur, Din cuvintele duhovnicești ale Sfinților Părinți, Editura Arhiepiscopiei Sucevei și Rădăuților, 2003, p. 155-156) www.doxologia.ro

“Mai mare este omul în genunchi decât în picioare”

Pe un fond al modernismului care nu vorbește nimic despre țelul omului pe pământ, și anume de pocăință și de întoarcere la Dumnezeu, se răspândește uimitor de repede în lume boala comodității. Facilitățile, mecanizarea, informatica schimbă modul de trai al oamenilor și-i introduce într-un mediu care pare mai comod, dar care este plin de tulburare. Organismul uman încearcă să se readapteze la noile condiții. Încearcă și nu reușește. Asta o dovedește mulțimea bolilor din ultima vreme, cauzate de stresul vieții în viteză. În același timp, organismul se dezvăță de viața din trecut care, în simplitatea ei, era mai dură, dar mult mai sănătoasă. Noul om, mult mai slab, este împovărat de o boală a moleșelii ce cuprinde parcă pe toată lumea. O victorie a răului asupra omului? Așa se pare, numai că Dumnezeu, în smerenia Sa, are nenumărate căi pe care vrăjmașul nu le vede și o situație ajunsă la limită, când binele pare să fie înăbușit, o preface într-o nesperată biruință. Așa a fost pe cruce, așa a fost și în vreme de prigoană. Sângele Celui ce părea mort izvora viață și era ca o sămânță din care mai mulți înviau.

Astăzi trupurile ne-au slăbit, nu ne mai putem ruga, nu mai putem asculta, nu mai putem posti. Dar și în această transformare, smerenia ne poate ridica. Părintele Arsenie Boca ne spunea că atunci când suntem într-un așa război încât să nu ne mai putem ruga, răbdarea însăși a războiului este ultima rugăciune. Durerea este crâncenă și uneori și plânsul, care ne mai ușurează, se depărtează de la noi. Iată-l pe om înfrânt, îngenunchiat de neputință, înconjurat de cei care ar trebui să-i fie apropiați și care depărtați i s-au făcut. Fiecare trage la ale lui și nu te mai poți sprijini pe nimeni. Simți că nu mai poți face nimic și mai știi că va veni și viitoarea lovitură. O altă încercare pe care o s-o primești de jos, de unde deja ai ajuns, și de unde nu mai poți pierde nimic. În acest iad vei sta până când, fulgerător, simți o ușurare fără margini, reînveii și o iei de la capăt.

Celor care însă suntem legați de viața aceasta, ne este imposibilă această înviere. Nu-L putem urma pe Hristos, Care a înviat Cel Dintâi, decât după ce ne lepădăm de lumea asta și luăm crucea înfrângerii vechiului om. Cei ce ies din nebuniile lumii vor fi socotiți nebuni de cei care sunt cu adevărat nebuni. Iar cei ajunși săraci de dragul lui Hristos se împărtășesc de fericirea tainică pe care cei din lume nu pot să o înțeleagă. Când noi, cei lumești, vrem să-i îndreptăm pe “nebunii” care ard în Duhul, apare prigoana. La orice constrângere, dragostea dispare, căci nu există ascultare impusă. Când ajungem aici, ne-am îndepărtat deja de calea lui Hristos Care, desăvârșit fiind, nu a cerut ascultare necondiționată, cum

greșit cer astăzi unii care trăiesc lumește, ci a spus: De voiește cineva, “să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie”(Marcu 8, 34).

Slujind la stăpâni nemiloși, la oameni care trăiesc în întunericul viciilor, cei săraci, adică cei smeriți, sunt totuși mai sus decât stăpânii lor. De acolo de jos, îngenunchiați fiind, s-au ridicat până la cer, înălțați de norul lacrimilor. Pentru aceștia “Mă voi scula, zice Domnul”. “Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor. M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima, să propovăduiesc robilor dezrobirea și celor orbi vederea, să slobozesc pe cei apăsați” (Luca 4, 18).

Iată, cei îngenunchiați sunt căutați de Dumnezeu. “Pe cel care suferă cu smerenie, nu se poate ca Dumnezeu să nu-l asculte”, spunea un părinte. Spune citatul că, “M-a uns să binevestesc săracilor”, adică celor smeriți, pentru că în zadar suntem săraci, dacă ne trufim. Altoră nici nu poate Dumnezeu să le binevestească, pentru că nu ar înțelege, în lipsa lor de smerenie, iar înălțarea trufașă îl orbește pe om și atunci vedem iarăși că mai mare este cel care este în genunchi. Este mai mare pentru că pe cel care se smerește, pe acela Dumnezeu îl înalță. Oamenii trufași, care se încred în puterea omului creator și refuză credința în Dumnezeu, coboară pe un drum al înșelării. Ei par pe picioarele lor, se încred în sine și propovăduiesc lucruri grele, materialiste, majoritatea greu sau imposibil de verificat, se contrazic unii pe alții și “știința” lor cea mai înaltă este o insuflare păguboasă, atunci când creează lucruri distrugătoare, strălucitoare și ademenitoare sau înlocuitoare ale forței omenești, dar care, în timp și fără să ne dăm seama, atacă viața omului și distrug credința.

Totodată, “știința” oamenilor trufași este o insuflare mincinoasă, care arată că vine de la tatăl minciunii, diavolul: teorii fără niciun suport, cum ar fi cea a evoluției sau a bing-bangului. Unii se îmbogățesc pe seama naivității prostești a omului care caută descoperiri. Regizează descoperiri senzaționale, spun vorbe mari, imposibil de controlat, și ajung la cifre astronomice, care nici nu se pot scrie. Spuneam de viața simplă care, deși este mai aspră, este mai sănătoasă și mai aducătoare de liniște. “Viața aspră a țăranului – spunea Părintele Arsenie Boca în “Cărarea Împărăției” – este mai puțin folositoare întreținerii națiunii prin alimentele pe care le procură, decât prin seva puternică a temperamentului și a caracterului ce i le dă omului în contactul cu pământul”. Greutățile și suferința sunt o școală în care se formează omul, o școală de la care învățăm mai multe decât în toate școlile din lume. La această școală se îmblânzește omul sălbăticit de patimi. Atunci când Ierusalimul a fost rob de babilonieni, bogații și dregătorii poporului au fost luați în robie. Unii au fost uciși, iar altoră li s-au scos ochii, în timp ce săracii din popor au fost lăsați să muncească pământul. Năvodul prinde peștii cei grași, în timp ce aceia micuți scapă printre ochiurile năvodului.

Este un exemplu de la Sfinții Părinți, care vrea să ne spună că smerenia ne scapă de cursa vrăjmașului. Și câte exemple nu sunt, în care îi vedem pe cei de jos ajungând mai presus decât cei mari. Dumnezeu Însuși S-a născut într-o familie simplă, apostolii au fost oameni simpli. Sfinții Părinți au ajuns mai înțelepți atunci când s-au lepădat de toate. De la toți trebuie să învățăm că dobândirea cunoștinței de Dumnezeu se face mai mult prin curățirea de patimi decât în școli. Un om iluminat este cel care scoate răul din el. Mănăstirile trăitoare sunt școlile cele mai înalte din lume. Școli în care dobândim aur ce nu va arde și pe care nici moliile nu-l vor mânca, locuri în care oamenii în genunchi sunt mai presus decât toată lumea. Cei ce s-au lepădat de cele lumești, dăruind totul, deși nu mai au nimic la vedere, nevăzut însă se îmbogățesc în harul ce-l primesc. Ne spun Părinții că cel ce nu mai are ce să dea celui lipsit și se umilește primește mai mult har de la Dumnezeu decât cel ce dă milostenie. Iată deci cum cel ce nu are nimic este mai mare decât cel ce are.

Nici omul înjunghiat de boală nu este mai prejos decât cel sănătos. Celor mai slab iluminați li se pare că boala îi oprește să facă multe fapte bune, pe care le-ar putea face dacă ar fi sănătoși. Cei care urcă însă pe o treaptă mai sus în înțelegerea duhovnicească văd în boală un obstacol în calea păcatului și un mijloc prețios de mântuire. Vedem că se cer fapte bune în ajutorarea atâtor oameni ce suferă de pe urma calamităților naturale, însă aceste calamități sunt rodul păcatelor, astfel că cel mai mult ajută cel care nu face păcatul decât cel care dăruiește bani. A da bani milostenie și a păcătui în continuare este ca și cum am pune apă într-o găleată găurită. Să nu plângem la sfârșit, atunci când se dărâmă totul, ci să plângem atunci când facem păcatul, pentru că el este cauza a tot răul.

Cei ce se luptă cu păcatul sunt mai presus decât toți investitorii și toți sponsorii și mulți din cei care par lipsiți de importanță și neluați în seamă mai țin lumea asta, prin rugăciune. Pământul stă pe ape, adică pe harul rugăciunii. Iată că nu-l sprijină cei ce stau în picioare, ci cei ce stau în genunchi. Genunchi tociți și slăbănogiți, pe care n-o să-i mai găsiți la alte religii și nicidecum la protestanți, ci doar în puțina smerenie ce a mai rămas în Biserica Adevărată. Acolo, în camere neștiute, lumini palide, dar străpungătoare, iluminează o siluetă care este în genunchi și care este mult mai mare decât un om care ar sta în picioare. (*Extras din volumul “Deșertăciunile lumii” de Ieromonah Ioan Buliga, Editura Egumenița, 2010*) Ieromonah Ioan Buliga

„Înainte de toate, trebuie să facem pocăință”

Pocăința trebuie înnoită; aceasta înseamnă nu numai spovedanie la duhovnic, deși este nevoie și de ea pentru slobozirea omului de gândurile rele, ci pocăința înseamnă întoarcere către Binele desăvârșit.

Suferim pentru că gândurile și dorințele noastre sunt rele. Noi înșine ni le-am pricinuit, căci poporul nostru nu are pocăință. Nu au pocăință nici cei credincioși, ca să nu mai vorbim de cei necredincioși! Pocăința trebuie înnoită. Aceasta înseamnă nu numai spovedanie la duhovnic, deși este nevoie și de ea pentru slobozirea omului de gândurile rele, ci pocăința înseamnă întoarcere către Binele desăvârșit. Așadar, întoarcere către Dumnezeu, căci Binele desăvârșit este Dumnezeu. Trebuie să ne întoarcem cu inima spre Dumnezeu și să cerem pace de la Domnul, să ne dea putere să fim buni. Pentru binele nostru, să avem gânduri și dorințe bune. Noi nu facem asta, și de aceea suferim. Dumnezeu este în noi, și pentru că El este dragoste, nu va tulbura voia noastră slobodă. Ținem în noi mult rău și la un moment dat acesta iese la iveală: și în familie, și la locul de muncă, și în societate. În cele din urmă, totul se sfârșește în suferințe grozave.

Și răul nu este numai în noi, ci în întreaga lume. Dar mai cu seamă în noi, căci suntem totuși aleși de Domnul, suntem creștini. Sunt multe suflete din neamul nostru care au pățimit pentru Domnul, și care se roagă Lui și Maicii Domnului, dar noi împiedicăm toate acestea prin gândurile și dorințele noastre. Cu toate acestea, Domnul ne apără, ne apără mult... Trebuie să ne slobozim de răul din noi. (*Starețul Tadei de la Mănăstirea Vitovnița, Cum îți sunt gândurile, așa îți este și viața, Editura Predania, București 2007*)

Nu se oprește totul la spovedanie

Spovedania nu ridică toată puterea deprinderilor rele și a năravurilor pe care le-am căpătat odată cu păcatul, chiar dacă, întrucâtva, le împuținează...

Spovedania făcută cum se cuvine, chiar dacă șterge păcatele, nu înlătură tot răul pe care ele l-au adus sufletului, adică orbirea și întunecarea minții, înclinațiile și dispozițiile rele ale voinței, obișnuințele și deprinderile rele ale inimii, degradarea și zădărnicierea puterilor sufletului sau urâțirea chipului omului, făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Spovedania nu ia de la noi toată pedeapsa și canonul pe care trebuie să-l primim pentru păcatele noastre; nici nu ridică toată puterea deprinderilor rele și a năravurilor pe care le-am căpătat odată cu păcatul, chiar dacă, întrucâtva, le împuținează. Ni le lasă pe toate ca să le îndreptăm și să le îndepărtăm noi înșine prin străpungerea neconținută a inimii și prin nevoințele și ostenele și luptele pocăinței pe care suntem datori a o avea toată viața după ce greșim. (*Sfântul Nicodim Aghioritul, Despre metanie – pocăință, Editura Panaghia, p. 25*)

“Luptă-te, suflete, ca să primești acest har!”

Părintele Iustin Pârveu:

Este Har...

- să iubești fără să fii iubit...
- să slujești fără să fii prețuit...
- să dăruiești fără să ți se mulțumească...
- să te jertfești și fără să ți se recunoască...
- să ierți fără să fii iertat...
- să-l susții pe cel care te-a lepădat...
- să rămâi liniștit, deși ești nedreptățit...
- să crezi deși nu vezi față în față...
- să crezi deși nu ești deplin lămurit...
- să investești clădind fără speranțe...
- să taci pentru a nu face rău aproapelui...
- să vorbești de dragul adevărului...
- să înduri fără să murmuri, fără să cârtești...
- totul să-ți aparțină, dar tu de toate bucuros să te lipsești... Luptă-te, suflete, ca să primești acest har!

Doi pescari (pildă despre rostul postului de la Simeon Athonitul)

Într-o zi doi pescari au prins niște pește și s-au apucat să-l gătească la prânz. La un moment dat între ei s-a aprins o gâlceavă...

Unul zice: „Peștele va fi mai gustos dacă îl vom coace pe jăratec!” Iar celălalt: „Ba nu, va fi mai gustos dacă îl vom prăji cu ceapă și ulei!” Tocmai atunci trecea pe alături un țaran care îi auzi și le zise: „Așteptați să flămânziți până deseară. Atunci peștele va fi și mai gustos!”

Postul este prețios nu pentru că înfometează, ci pentru că aduce pocăință:

Gustoasă e orice mâncare de post,

Iar fără post – mâncarea gustoasă e fără rost.

**CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI
"CĂTĂTORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU
PAROHIE"**

➤ prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.

➤ prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

➤ cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

**LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN
PAROHIA NOASTRĂ**

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic

- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- II și a IV *Miercuri* din lună de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

- *Sâmbătă*: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie.

- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

- *Duminică* și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- I și a III *Miercuri* din lună Vecernia zilei începând cu ora 16.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 17.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- II și a IV *Vineri* din lună,Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 19.00. De la ora 18.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „*Ora de religie*” cu copiii, se desfășoară în fiecare *Marti* începând cu ora 16.00, la Biserica parohială din Piazza Luigi Rizzo Nr.15, Pescara

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

*Începând din luna septembrie 2013, în parohia noastră se va activa programul parohial „**O șansă pentru viață**”. Prin acest program un grup de voluntari din parohia noastră va contribui la salvarea de vieți omenești, prin donarea de sânge la spitalul civil din Pescara. Cei ce vor să se înscrie în acest program să se adreseze preotului.

* Începând din anul 2013, în cadrul parohiei noastre există programul “**La mulți ani de ziua ta!**”.

Prin acest program, se vrea a se ajunge la unitatea parohiei, făcând ca momentele unice din viața noastră, anume serbarea zilei de naștere, să fie împărtășite și celorlalți.

În acest an fiecare dintre cei ce s-au înscris în acest program sau au săvârșit Sfinte Taine în parohia noastră, au fost sunați de ziua lor de către preotul paroh.

Se vrea ca în anii viitori să se facă o rubrică în revista parohială și pe site-ul parohial, care să amintească nouă tuturor de sărbătorii săptămânii.

Cei ce doresc să se înscrie în acest program, pot trimite un mail sau sms (vezi Contact), în care să specifice numele, prenumele persoanei sau persoanelor, numere de contact, zona de reședință și data nașterii.

**Anul 2 N° 28, 22.09.2013. Acest număr s-a tipărit în 40 de
exemplare și se distribuie gratuit**

**BISERICĂ ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI
CEI CONDAMNĂȚI LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI ESTE
MOARȚEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM
SIRVIL**

SLĂVĂ LA DUMNEZEU PENTRU TOATE!

